

faktisk bevirke, at enhver maatte forlange sin Part af det bevilgede Beløb, enten han vilde eller ikke. Derfor vare vi ganske enige med Regeringen om, at dette ikke var rigtigt. Skulde man give en Hædersgave i Penge, maatte det indskrænke sig til Folk i smaa Kaar. I den Henseende skilte vi os fra Folketingets Standpunkt, men det blev udtrykkelig sagt, at der skulde anvendes den mildeste Bedømmelse, saa omtrent alle, som søgte, kunde faa Del deri, og hvad Hædersgavens Størrelse angik, vil jeg slaa fast, at vi aldeles bestemt have tænkt paa, at der skulde anvendes 100 Kr. til hver, der vilde komme i Betragtning. Den ærede daværende Ordfører (Høst) sagde ganske vist, da det ærede Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) udtalte, at det næsten kun blev 30 Kr. til hver, og stærkt fremhævede, at 30 Kr. var et latterligt Beløb, som det var aldeles uanstændigt at give, at selv om det skulde blive det, vilde dog en fattig Mand sætte Pris paa 30 Kr., men han gik udtrykkelig ud fra, at det vilde blive mere, og alle de andre Talere gik ligeledes ud fra, at de statistiske Oplysninger nogenlunde vare rigtige, og at det vilde blive omtrent 100 Kr. til hver. Der er altsaa ingen som helst Forandring i Landstingets Stilling, men der har kun været for lidt sikre statistiske Oplysninger at bygge paa, og det hidrører fra, at Sagen er bleven jaget igennem og ikke er bleven forberedt af Regeringen. Derfor mener jeg, at denne Sags noget skæve Gang er et nyt Vidnesbyrd om, at det ikke er godt for det konstitutionelle Liv, at Regeringens Forslag lægges hen i overvældende Masse, medens det private Initiativ bliver stærkere og stærkere. Ganske vist har jeg lagt Mærke til, at den ærede Ordfører i Folketinget sagde, at de ikke havde stillet Forslaget uden at spørge de andre Partier i Finansudvalget, om de vilde være med, og de havde derved vist deres Loyalitet. Jeg har aldrig noget Øjeblik tænkt paa, at det skulde være en Valgmanøvre, og at der skulde være vist nogen Hensynsløshed derved, og jeg indrømmer, at der har været vist Hensyn derved, at de have henvendt sig til alle Partier i Finansudvalget for at faa dem med. Men det bedste havde dog været — det maa jeg holde paa, og det har ogsaa vist sig at være rigtigt ved denne Lejlighed — at de vare gaaede til Regeringen, og at Regeringen saa havde søgt snarest mulig at faa indhentet Oplysninger, saa vi havde haft noget fast og bestemt at bygge paa, da det kom frem. Oppositionen har dog en Fordel fremfor Regerings-

partiet, idet naar Regeringen har stillet sig uvillig, den da kan komme med sine Forslag, medens Regeringspartiet altid vil vente noget for at se, om det ikke kan faa Regeringen overtalt til at komme med noget, de sætte Pris paa. Jeg maa altsaa bestemt hævde, at naar vi nu kunne gaa med til Forslaget i den Form, hvori det foreligger, er det ikke noget Tegn paa en forandret Stemning af Hensyn til Valgene, men Sagens skæve Gang er et Tegn paa, at det ikke er heldigt, at det private Initiativ kommer saa meget i Forgrunden, som det er kommet i de senere Aar.

Formanden: Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Madsen-Mygdal: Ja, jeg gentager, at det er temmelig ørkesløst at drøfte noget, som egentlig ikke længere ligger for, men jeg kan dog ikke undlade at sige til det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, og som vilde gøre gældende, at Landstinget ikke havde forandret sin Opfattelse: det glæder mig, at Tinget, efter hvad der foreligger i Dag, har forandret sin Stilling til denne Sag, idet man i Fjor kun vilde være med til højst at bevilde 300,000 Kr. i den nævnte Anledning, men i Dag er man villig til at gaa med til 15—1,600,000 Kr. Det er en meget betydelig Forandring, som jeg sætter Pris paa. Ligeledes glæder det mig, at den højtærede Konseilspræsident har forandret sin Stilling til denne Sag meget betydelig. Han har nemlig, saa vidt jeg husker, udtalt i Folketinget, at han fandt det uforsvarligt over for Statskassens Tilstand at gaa højere end til 50 Kr.; men i Dag har jeg den Opfattelse, at han er villig til at gaa med til 100 Kr. Ogsaa denne Forandring paaskønner jeg. Det er jo overflødigt videre at drøfte, enten den ene eller den anden Part har forandret sin Stilling: en Kendsgerning er det, at baade Regering og Landsting have forandret deres Anskuelse i en glædelig Retning.

Formanden: Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Oct. Hansen: Det ærede Medlem, der nu havde Ordet for en kort Bemærkning, har egentlig sagt, hvad jeg vilde sige. Jeg vil dog gøre det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Høst) opmærksom paa, at nu har hans Meningsfælle, det ærede 3dje